

År 1743 föddes i Tåby 17 barn, varav ett var tvillingpar, vars föräldrar var Karl Månsson och Anna Olofsdotter i Duvetorpet på Mems ägor.
 Av de födda var 11 pojkar och 6 flickor.
 4 äktenskap ingicks och 13 stycken avled.
 Av dessa senare var 7 barn och samtliga hade avlidit i kopporna.

För de indelta soldaterna var detta ett oroligt år.

Östgöta kavalleri, till vilket de indelta Tåbyryttarna hörde, sändes till Tåby utanför Stockholm i början av juni månad. Där ingick de i den försvarstyrka, som skulle försvara Stockholm mot den upprorsstyrka, som kom från Dalarna och Västmanland (Dalaupproret).

Upprorsstyrkan protesterade mot valet av Adolf Fredrik, som kronsprins, och ville hellre ha en danska prins som tronföljare.

Upprorsstyrka var stor och inne i Stockholm stod två regementen, som stoppade deras framfart.

Dock blev 42 stycken av upprorsmännen dödade.

Östgöta kavalleriregemente förskonades från att anfälla egna landsmän, men fick i stället eskortera en del av upprorsstyrkan åter hem till Dalarna.

Därefter fick hela regementet marschera till Halmstad och ligga i beredskap, då man fruktade ett danskt infall där.

Farhågorna berodde på danskarnas missnöje över att inte den danske prinsen valts till kronprins i Sverige.

Båtsmännen låg också vid sina kompanier och var beredda att till sjöss försvara mot danskt anfall.

Från sockenstämmoprotokollen kan nämnas:

Man bestämde att efterringnignen efter lik skulle betalas med 2 daler kopparmynt och att ringningen fick vara högst en halv timme.

Beständes också, att en särskild läktare för kvinnokönet skulle byggas framför orgelläktaren i kyrkan, när kyrkans kassa så kunde medgiva.

Ett nytt bårkläde hade anskaffats och nu bestämdes, att kostnaderna skulle vara 1 daler kopparmynt varje gång det användes om det var döda från socknen, men 3 daler kopparmynt om det gällde utsocknes.

Det gamla bårtäcket gick fortfarande att använda, och vid dess användande skulle betalas 16 öre kopparmynt.

Stolarna i kyrkan ansågs vara mycket förfallna och oansenliga, varför en snickare skulle tillkallas, att reparera dem.

Tiondeladan i Prästagården måste bli tjänligt täckt och knutar och syllar täckas med bräder.

Kyrkoherden begärde, att kvicktjuondet i kalv, skulle göras in natura på det sätt, att när 10 kalvar hade fötts på en gård, den tionde skulle föras till Prästagården när den var 10 dagar gammal.

Kyrkan hade pengar utlånta till vissa bönder, och de måste nu årligen betala intresse (ränta) med 6 procent på skulden.

Påmindes åter, att piltar och smådrängar skall ordentligen samlas i koret vid gudstjänstens begynnande.

Herr Friberger på Fristads avlidne faders gravkors hade flyttats vid repara-

tionen, så att de nu var liggande på ett annat hemmans gravplats.
Han fick nu tillstånd att flytta det till sin rätta plats.

Tvedräkt och osämja hade uppstått mellan torparna på Ljunga ägor (Måslätten)
Nu skedde genom kyrkoherdens försorg förlikning och samtliga de tvistande
ålades, att betala 1 daler kopparmynt till kyrkan.

Fortsatt diskussion om kvicktiondet resulterade, att utom vad gällde kalvar,
skulle allt betals i kontanta medel.

De större och bättre gårdarna skulle betala 12 daler och de svagare betala
9 daler, allt i kopparmynt.

Detta gällde för helt mantal och för de mindre i proportion därtill.

Den första hälften skulle betalas vid midsommar och den andra hälften vid
Andersmässan.

Från häradsrättens protokoll kan nämnas:

Kronolänsman instämde samtliga Tåby hemmans åboar av den anledningen, att
den så kallade Memsvägen, från Tåby kyrka till Mem och därifrån vidare till
Söderköping icke var försvarligt grusad och upplagd.

Tåbyborna försvarade sig med, att de redan hade stor tunga med de genom socknen
löpande stora landsvägarn och att Kuddbyborna, i stor utsträckning brukade
Memsvägen vid färder till och från Söderköping och att Mems säteri skulle
åläggas större underhållsskyldighet.

Vidare framfördes klagomål, att Wiggeby inte underhöll vägen vid sockengrän-
sen mellan Tåby och Drothem.

Häradsrättens beslut blev, att Tåbyborna tillhölls att underhålla vägen och
att det skulle begäras, att landshövdingensämbetet skulle göra en ny underhålls-
delning av denna väg.

Ryttareprofossen Per Stenman i Ljunga by, hade instämt bönderna Carl Andersson
och Nils Larsson i Tåby by, för olovligt skogshygge på boställets skog i
Borgberget.

De anklagade försvarade sig, att deras drängar inte visste var gränsen mellan
Tåby och Ljunga by gick, och därför av misstag kommit över på Ljungasidan.

En förlikning skedde, att svaranderna skulle varadera betala 12 daler koppar-
mynt till Stenman.

Men något laga ansvar kunde inte ådömas, då det var så stor osäkerhet om
var gränsen gick emellan byarna.